

чката истина, Пацни. Лицето му блѣдаво, смугено и жаловито, каквото вратата на тъмницата отъ койжтои е злѣзлъ.

— Отъ туй нѣма нищо. Доста е това дѣто си е дошелъ. Азъ ще го исцѣрѣжъ.

— Но трѣба и да го раздумаешь, да го утѣшишь; Защото ся вижда че работытъ сж излѣзли на злѣ въ Полшж. Въстаніето не сполучило.

— О, това е твърдѣ жалостно, отговорила тя. Но всякой прави онова което може, и ако не сполучи. . . . доста е че е изпълнилъ длъжносттаъ си. И като ся обърнѣ пакъ къмъ истуканчето на Полшж, почнаж да ѣ говори като на живъ: „О, ты, която знаеешь сърдцата, и отгадавашъ помислыгѣ. . . . ты го познавашъ, ты знаеешь че той ся нае да извърши работж не извършваж. . . . “

Чувай, Иване, думаше по на татѣкъ тыя, като ся обърнѣ къмъ слугжтъ: Като дойде сынъ ми подиръ малко, ще го турѣж да седне тука прѣдъ нозѣтъ ми, и ще поставѣж главжтъ му на колѣнѣтъ си и ще го раздумаемъ и растужж; азъ ще му кажж че когато честъта на челоуѣка остане не запетнена, Богъ е благодаренъ, и Полша, и майкыгѣ. . . и за-